

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα έννέα,
καί αὐτός ο χρόνος θά'χη περισσεύματα γενναία.

Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μια φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' ήποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς άνέχωμαι,
μοναχά 'στας 'Επαρχίας — καί 'στ' 'Εξωτερικών,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρεχει τὸ 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — νοανκα δώδεκα καί μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε καί 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταί — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δέν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καί συνδρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές 'στῶν φόρων τήν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Τοῦ Μαρτίου ένδεκάτη
καί λουφές για τὸ Παλάτι.

Ποῦντος διακόσα σαράντα τρία,
Μητροπολίται καί φασαρία.

Φασουλῆς καί Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Τρέχα μαζί μου, Περικλή...
Π.— Τί σ' έπιασε καί πάλι;
Φ.— Η 'Εκκλησία χάνεται...
Π.— Τί λές, μωρέ χαμάλη;
Φ.— Η 'Εκκλησία χάνεται, ή 'Εκκλησία σβύνει,
ή 'Εκκλησία σκάνδαλον κατήντησε νά γίνη.
Π.— Μίλα καλά νά μή σουλθῇ έξαφνικὸ χαστοῦκι.
Φ.— Ο κόσμος ὅλος 'χάλασε για τὸν Μητροπαλούκη.
Καί εἶπε ὁ Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους μέ μπουρλί: «Μητροπολίτης 'Αθηνῶν ὁ Καλλιγᾶς ἄς γίνη.»
Π.— Ποῖος Καλλιγᾶς;
Φ.— Ο Σύμβουλος τῆς 'Εθνικῆς Τραπεζῆς.
Π.— Παρατηρῶ, βρε Φασουλῆ, ἐν οὐ παικτοῖς πὼς παίζεις.
Φ.— Καί ἦλθαν οἱ Συνοδικοί μέ ὕφος έξημμένον,
τῶν παραθύρων καί θυρῶν ἐρμητικῶς κλεισμένων,
κι' ἀφοῦ για ὦρα κάμποση ἐχάσκανε σὰν κοῦκοι
ἀρχίσανε νά σκέπτονται περὶ Μητροπαλούκη.

Ένθ' δὲ συνεσκέπτοντο πολλὰ περὶ ἐκείνου
ὁ ἅγιος Μεθόδιος τῆς Σύρου καί τῆς Τήνου,
ἀν καί αὐτὸ τὸ ζήτημα τοῦ εἶπαν πὼς ἐπείγει,
δὲν ξέρω τί τοῦ 'χάπνισε καί ὅπου φύγῃ φύγῃ.
'Αλλ' ἐξ ἀγάπης φαίνεται πρὸς τούτον καί φίλος
κρυφά κρυφά τὸ ἔστριψε καί ὁ τῆς Τριφυλλίας,
κι' οἱ ἄλλοι δὴ, σὰν ἔμειναν μονάχοι ἐκεῖ πέρα,
εἶπαν ή συνεδρίασις νά γίνη τῇ Δευτέρᾳ.
'Εν ταῦτοις ὁ 'Επίτροπος, καθὼς οἱ ἄλλοι λέγε,
οὐκ ἠδουλήθη παντελῶς εἰς ταῦτα συνιέναι,
κι' ἐζήτ' ή συνεδρίασις νά γίνη ὅπως ὅπως,
ἐνθ' οἱ ἄλλοι τοῦλεγαν «αὐτὸς δέν εἶναι τρέπας.»
Κι' ἐθύμωσε κι' ὁ Γραμματεὺς καί τόκοψε κορμπουρί,
καί τέλος πάντων ἔγινε μεγάλο νταδατοῦρι,
κι' ὁ κύριος 'Επίτροπος τὸν διάβολό του 'έβηκε
κι' ἀπὸ τῇ φοῦρκα κίτρινος σὲ μιά καρότσα 'μπήκε,
καί 'στὸν Τρικούπην ἔτρεξε μέ ἑρόμο δυνατὸ

κι' ἐσταύρωσε τὰ χέρια του καὶ τοῦπε τὸ καὶ τό,
κι' ἤκούσθη ὁ Πρωθυπουργὸς ἐντόνως νὰ προφέρῃ:
«Ὡν δὲν γενῇ ὁ Καλλιγᾶς θὰ κάμω τὸν Ρενιέρη.»

Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;

Φ.— Παρὸν ντοννέρ... καὶ εἶπε πρὸς τοὺς ἄλλους,
ἐνθ' τὸν ἤκουαν πολλοὶ καὶ ὁ Μαυρομιχάλης:
«Ἀμέσως συνεδρίασις νὰ γίνῃ παραγγέλλω,
» Μητροπολίτην ἀπαιτῶ, Μητροπολίτην θέλω,
» ἄλλέως σ' ὄλους ποινικὴν θὰ ἐπιβάλω ρήτρην
» καὶ θὰ καθίσω μόνος μου 'στὸν Καλλιγᾶ τὴν μίτρην.»

Τοιαῦτα τῷ Πρωθυπουργῷ σημαντικὰ εἰπόντος
ὁ κύριος Ἐπίτροπος ἀπῆλθεν ἐπειγόντως,
κι' ὁ Θεοτόκης τὰς σηνᾶς μαθὼν τὰς ἀπαισίας
ἐπρόσταξεν ὡς Ὑπουργὸς κι' ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας
οἱ κύριοι Συνοδικοί, χωρὶς σιγμὴν νὰ χάνουν,
Μητροπολίτην Ἀθηνῶν τὸν Καλλιγᾶ νὰ κάνουν.
Οἱ δὲ κλητῆρες, Περικλῆ, τὸν διάβολό των ὅρῃσαν
καὶ κάθε ἄλλη των δουλειὰ πρὸς τὸ παρὸν ἀφήσαν,
τοὺς λωποδύτας δηλαδὴ καὶ ἄλλους παληανθρώπους,
καὶ 'στὸ κυνήγι ἐδῶκαν τοὺς ἀρχιεπισκόπους.
Καὶ ἄρχισαν, βρὲ Περικλῆ, τρεχάματα καὶ κρότοι,
κι' ἀπὸ τὸν ἕνα πῆγαιναν 'στὸν ἄλλο τὸν Δεσπότη,
κι' ἡ τοῦ Σταΐκου ἄμαξα καὶ κάθε Ἀστυνόμου
ἀπὸ ρυτῆρος ἔτρεχε μετὰ μεγάλου δρόμου.
Κι' ἀνεστατώθη δι' αὐτὸ τὸ ἕνα κι' ἄλλο κόμμα
κι' ἦλθαν οἱ δὲ Συνοδικοὶ μὲ τὸ φαγὶ 'στὸ στόμα,
διότι ἐπλησίαζε σχεδὸν τὸ μεσημέρι,
καὶ ἄφησαν τὸν Καλλιγᾶ καὶ πιάνουν τὸν Ρενιέρη.
Μὰ πάλιν ὁ Προκόπιος ὁ Γραμματεὺς φουρκίζει,
καὶ Θεοτόκην κι' Ὑπουργοὺς κι' Ἐπίτροπον κακίζει,
καθάρως δὲ τὰς χεῖρας του καθὼς καὶ ὁ Πιλάτος
μουντζώνει τὰ πρωτόκολλα κι' ἀναχωρεῖ τρεχάτος,
μὰ φεύγουν καὶ οἱ ἄλλοι δὲ μαζὶ του ταῦτο χρόνος,
κι' ὁ κύριος Ἐπίτροπος συνεδριάζει μόνος.
Κι' ἡ Σύνοδος δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ ἀπαρτίαν
καὶ προσκαλοῦνται δι' αὐτὴν τὴν σοβαρὰν αἰτίαν
ὁ τῶν Κυθέρων, Περικλῆ, καθὼς κι' ὁ Ἀργολίδος
νὰ καταστείλουν τὴν ὁρμὴν τοσαύτης καταιγίδος.
Κι' ἰδοὺ ἀρχίζει κάθοδος τῶν ἀρχιεπισκόπων,
ποῦ διυλίζουν πάντοτε τὰ ἔνδον τῶν κωνόπων
καὶ καταπίνουν εὐχερῶς τὰ τῆς καμῆλου νῶτα.
Πλὴν πιθανὸν νὰ προσκληθῇ καὶ ὁ Μυριανθούσης,
σωτὴρ καὶ οὗτος πίστεως ἀναξιοπαθούσης,
μὰ ἴσως κι' ὁ παππᾶ-Σκληρὸς Συνοδικὸς νὰ γίνῃ
καὶ μίαν γνῶμην βιασθῇ κι' ἐκεῖνος νὰ προτείνῃ.
Π.—Ἀμὲ δὲ μέγας Δαμαῶς κι' ὁ τῶν αὐγῶν Παυλίδης;
Φ.— Καὶ τούτους πιθανώτατα Συνοδικούς νὰ ἴδῃς.
Ἐν τούτοις ἐταράχθησαν τῶν εὐσεδῶν τὰ πλῆθη,
διότι ὁ Μεθόδιος θυμώσας παρητήθη,
πρὸς δὲ καὶ ὁ Προκόπιος καὶ ὁ τῆς Τριφυλλίας,
κι' ἀκούεις περὶ τῶν τριῶν σπουδαίᾳς ὁμιλίας,
κι' ὁ Θεοτόκης ἐρωτᾷ τῆς Θέμιδος τοὺς δούλους,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ τοὺς Νομικοὺς Συμβούλους,
κι' αὐτοὶ τοῦ λέγουν σοβαρῶς τὰ πράγματα νὰ σπρώξῃ
καὶ ποινικῶς τοὺς ἀπειθεῖς νὰ τοὺς καταδιώξῃ.
Κι' ὅταν συνῆλθε ἡ βουλὴ ἐλύθη κάθε γλώσσα
καὶ πάλιν ἀφηνίασε ἡ πτέρυξ ἡ πεινώσα,
πληροφορίας δ' ὁ καθείς λεπτομερεῖς ἐζητεῖ

ἐὰν ὁ Γκίκας ἐκρυσσε μὲς 'στὸ 'δικό του σπῆτι
τῆς Ὑδρας τὸν ἐπίσκοπον διὰ νὰ μὴν τοῦ φύγῃ,
κι' ὁ Γκίκας τὸ διέψευσε καὶ ὁ θυμὸς τὸν πνίγει,
μὰ καὶ ὁ γέρο-μπαμπάλῃς σ' αὐτὴν τὴν συνεδρίαν
ἀνέπτυξεν εὐφράδειαν κι' ὀλίγην ρητορείαν,
καὶ ἤκουες φωνάζοντα τὸν Κώστα καὶ τὸν Γκίκα
καὶ καθεμιά ὁμίλησε βουλευτικὴ ἀντίκα.
Κι' ὁ Θεοτόκης δυνατὰ ἐκτύπησε τὸ χέρι
καὶ μᾶς διεδεδαίωσε πῶς τίποτα δὲν ξέρει,
κι' ἐνθ' οἱ ἄλλοι 'πίστεψαν πῶς ἔλεγε ἀλήθεια
ὁ Παππαμιχαλόπουλος τοῦ εἶπε «κολοκύθια.»
Κι' ὁ Θεοτόκης 'θύμωσε, καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃ
'στὸν Παππαμιχαλόπουλο τοὺς μάρτυράς του στέλλει,
κι' ὁ Παππαμιχαλόπουλος σκεφθεὶς καλῶς καὶ κρίνας
ἀνῆρρεσε ἱπποτικῶς τὰς προσβολὰς ἐκεῖνας,
ἐφάνη δὲ ὁ Ὑπουργὸς παλληκαράκι πρώτης
καὶ οὕτω πῶς ἤρῳχσε ὁ κάθε πατριώτης.
Οὐ μὴν ὁ πρωτοκάθεδρος ἐκάλεσε τοὺς φίλους
καὶ εἶπε ταῦτα ἐξαλλος 'στοὺς φιλικὸς ὁμίλους:

«Ἰδοὺ καὶ πάλιν ἄγκυρα εὐρέθη σωτηρίας,
» ὠφελήθωμεν, μὲς ἅμ', αὐτῆς τῆς εὐκαιρίας,
» κι' ἂν ἔλειψε ὁ Σπάρταλης, πλὴν χάρις εἰς τὸ γένος
» ὁ ἅγιος Μεθόδιος μᾶς δίδει νέον σθένος,
» κι' ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ἐμῆς ἰσχύος κι' ἐξουσίας
» ἄς ἔλθῃ κι' ὁ Μεθόδιος μετὰ τῆς Ἐκκλησίας.
» Ἡ Ἐκκλησία χάνεται, ἡ Ἐκκλησία φθίνει,
» οὐδεὶς δὲ χεῖρ πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς τὸν κλῆρον τείνει,
» κι' εἶναι πολλὸς ὁ στρόβιλος, ὁ κλύδων καὶ ὁ σάλος,
» ἐκτὸς δὲ τούτου κίνδυνος μᾶς φοβερίζει κι' ἄλλος,
» διότι 'στὴν παραίτησιν τοῦ ἐπισκόπου Τήνου
» μεγάλως συνετέλεσαν καὶ ξένοι ἐκ Λονδίνου,
» ἡ Γκαλουέϋ καὶ ὁ Γκίφ κι' ἡ Γκέρσεϋ κι' ὁ Τάστων,
» κι' ἄς κεραυνώσωμεν κι' αὐτοὺς μὲ κεραυνούς Ἠφαίστων.
» Καὶ νῦν εἰς τὴν βοήθειαν προστρέχω τοῦ Κυρίου,
» κι' οἱ πάντες ἐπιθέσωμεν στεφάνους μαρτυρίου
» 'στὸν ἅγιον Μεθόδιον καὶ εἰς τὸν Τριφυλλίαν,
» πατάσσοντες τοὺς ἀσεβεῖς καὶ δούλους τῆς Ἀγγλίας.»
Ταῦτα εἰπὼν ὁ Θεοδωρὸς, ὁ καὶ σωτὴρ τοῦ κλήρου,
ἀμέσως 'στὸν Μεθόδιον προσέδραμε τῆς Σύρου,
καὶ διὰ τὴν παραίτησιν ἐνθέρμως τὸν συγκαίρει
καὶ τοῦ φιλεῖ τᾷριστερὸ καὶ τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι,
κι' ἐκ τῶν στεφάνων, Περικλῆ, τῶν τόσων καὶ ποικίλων,
ποῦ 'στὸν νομὰ του ἔλαβε κι' ἐδέχθη ἐκ τῶν φίλων,
'στὸν ἅγιον Συνοδικὸν προσέφερε πέντ' ἔξῃ,
ὕποσχεθεὶς βραδύτερον καὶ ἄλλους νὰ τοῦ πλέξῃ,
καὶ ὅλας τὰς πικρίας του καὶ λύπας νὰ γλυκάνῃ
καὶ σὰν γενῇ Πρωθυπουργὸς καὶ Πάππᾳ νὰ τὸν κάμῃ
ἐκεῖνος δὲ τὸν εὐλογεῖ καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας
λέγων «εἰρήνην καὶ εἰς σὲ καὶ 'στοὺς λοιποὺς σωτήρας.»

Π.—Καὶ ποῦ τὰ ξέρεις, Φασουλῆ, αὐτὰ τὰ γεγονότα;

Φ.—Εἰς ταῦτα πίστευε τυφλῶς καὶ ἄλλο μὴ ἐρώτα,
νῦν δ' ἀπολύτους γενικὰς ὁλίγας θ' ἀπαγγέλλω
ἵνα τὸν λόγον δι' αὐτῶν, βρὲ Περικλῆ, ποικίλω.

Π.—Λέγε, μωρὲ παληόσκυλο, καὶ 'μίλα ὅπως θέλεις.

Φ.—Ἐπικρατούσης οὖν σφοδρᾶς 'στὰ ἱερὰ θεύλλη,
ζητήματος δὲ κατ' αὐτὰς σπουδαίου ἐγερθέντος,
ἂν δηλαδὴ Συνοδικὸς τινὸς παραιτηθέντος,
'μπορεῖ ἐκεῖνος συνῶδᾳ πρὸς τὸ ὑπάρχον γράμμα
τῆς Ἐκκλησίας κεφαλὴν νὰ λέγεται συνάμα,

Ὁ Γερμανὸς ὁ Καλλιγᾶς,
ποῦ τόσος γίνεται καυγάς.

Χάρις αὐτῶν τῶν ἡμερῶν
κι' ὁ Φασουλῆς ρασσοφορῶν.

ἀσχολουμένου 'στὴν σπουδὴν τῶν ἱερῶν κωδίκων
τοῦ τῆς Παιδείας Ὑπουργοῦ καθὼς καὶ τῶν Ναυτῶν,
ἀλλὰ καὶ συζητήσεων πολλῶν καὶ διαφόρων
προσγενομένων ἐπ' αὐτοῦ ὑπὸ τῶν δικηγόρων,
τῶν πάλαι Ναζιανζηνῶν καθὼς καὶ Βασιλείων
τῆς Ἐκκλησίας τὸ πολὺ ἐρώτων μεγαλειῶν,
τοῦ δὲ Τριχοῦπῃ θέλοντος τὸν Καλλιγᾶ νὰ κάμῃ
κι' εἰς τοῦτο ἀντιτείνοντος τοῦ γαύρου Δεληγιάννη,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον προσέδραμεν ἄθροον
πλῆθος πολλῶ Χριστιανῶν, μαρτύρων καὶ ἡρώων,
κι' ἕνας μακρὺς καλόγερος, ἰσχυρότερος καλῶμου,
μὲ κατὰ κατὰρὰ μαλλίᾳ καθὼς καὶ τὰ 'δικά μου,
ἐπάνω 'στὰ προτύλαια, βρὲ Περικλῆ, ἀνέβη,
τοιαῦτα δὲ θεοπέσια ὡς Στέντωρ ρητορεύει:

«Συνδράμετε τὸν σθεναρὸν τῆς Ἐκκλησίας μύστην,
» κι' ἂν ἔχετε πραγματικῶς εὐσέβειαν καὶ πίστιν
» μικρὰν καθὼς σινάπεις κι' ἀραβοσίτου κόκκον,
» κτύπετε τὴν ἀρσενικὴν ἐκείνην Θεοτόκον,
» τὴν Θεοτόκην δηλαδὴ μετὰ τῶν συνεταίρων,
» προτοῦ ριθῇ 'στὸν βόρβορον ἡ πίστις τῶν πατέρων.»
Τοιαῦτα ὁ καλόγερος ἐλάλησεν ἐντόνως,
προσῆλθε δὲ μὲ τὰ λινὰ καὶ ὁ γνωστὸς Μασσόνος,
καὶ οὗτος ἐρητύρευσεν πρὸς τοὺς περιστάτας,
τοὺς ἀντιχρίστους τοὺς μιαροὺς προδότας,
ποῦ ρίπτουν κάθε ἔσιον καὶ ἱερὸν 'στοὺς σκύλους.
Καὶ τότε ἐγονυπέτησε τῶν θεατῶν τὸ πλῆθος
κι' ὡς ὁ Τελώνης ἔτυπτε, βρὲ Περικλῆ, τὸ στήθος.

καὶ ἀσκεπὲς προσήχεται καὶ κλαῖον καὶ δακρύον,
ἐσείσθη δὲ τὸ μάρμαρον τὸ κατηφὲς καὶ κρύν
τοῦ μάρτυρος τῆς πίστεως καὶ πέμπτου Γρηγορίου,
τὸν περιούσιον λαὸν προσβλέψαν τοῦ Κυρίου,
καὶ μὲ τὰ δέκα δάκτυλα τοὺς εὐσεβεῖς ἡυλόγει
καὶ φοβεροὶ ἐξήρχοντο τοῦ στόματός του λόγοι.

Π.—ὦ φρίκη!...

Φ.— Φρίξον, Περικλῆ, καὶ ἡ γῆ πυρὶ μιχθῆτω,
καὶ κατὰ φάλαγγας Ἑλῶν, ἡλίεσσιν ἄρμα, στήτω.
Τὴν Ἐκκλησίαν κλαύσωμεν μὲ τὴν ψυχὴν μας ὅλην,
βλέπω παντοῦ ἐρήμωσιν καὶ φρίκην καὶ πανώλην,
μὲ ἱτέας κλάδον στέψωμεν ἀμέσως τοὺς κρατάφους,
περίλυποι καθίσωμεν εἰς παναγίους τάφους,
καὶ ἐκεῖ ὡς περιμένωμεν μὲ ἄλγος καὶ ὁδύνην
τῆς συντελείας, Περικλῆ, τὴν σάλπιγγα ἐκείνην.

Π.—Λοιπόν;

Φ.— Ἡ διαδήλωσις τὸ Στάδιον διέβη
καὶ ἐπῆγε ὁτὸν Μεθέδιον καὶ τὸν προσαγορεύει,
ἀλλ' ἐπεσκέφθη ἔπειτα καὶ τὸν τῆς Τριφυλλίας,
καὶ τοῦτον προσηγόρευσε μὲ τόσας ἐμιλίας,
καὶ διάκους ἐβλεπε πολλοὺς καὶ ψάλτας καὶ ἀναγνώστας,
ἀλλ' ὅμως ἦτο μὲ αὐτοὺς καὶ ὁ ρήτορας ὁ Κώστας,
καὶ ἀρκετοὶ καλόγεροι καὶ σπουδασταὶ Στουδίται
καὶ μερικοὶ θεοσεβεῖς τῶν δρόμων λωποδύται,
καὶ ἐνῶ εὐχὰς ἐψέλλιζαν ἐν κατανύξει ὅλοι
ἐκλέπετο ἐνίοτε κανένα πορτοφύλι.

Π.—Ὅσον καὶ σύ, βρὲ Φασουλῆ, σὲ τοῦτο τὸ μπουλουκι;

Φ.— Καὶ ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι γὰρ τὸν Μητροπαλούκη
καὶ πρῶτος πρῶτος ἔτρεξα μετὰ ρητέρων λάλων
καὶ προσφωνήσεις ἕκαμα ὁτὸν ἕνα καὶ ὁτὸν ἄλλον,
καὶ ἐγονυπέτησα καὶ ἐγὼ περιδεῆς μετ' ὅλων
καὶ τοῦραντο περιδακρυὸς ἐκύτταξα τὸν θόλον
καὶ εἶπα «Πάτερ ἅγιε, τὴν Ἐκκλησίαν σώσε,
εἰς τὴν Τριχούπην φώτισιν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους δῶσε,
καὶ ὡς γίνωμεν ὁγρήγορα Μητροπολίται ὅλοι,
να παύσωμεν λακτίζοντες τὰ ἱερὰ ὡς πῶλοι.»

Π.—Καὶ ὕστερα;

Φ.— Ἐχήμεξα μὲ ἐκεῖνο τὸ ἀσκέρι,
κρατῶν σφικτὰ τῆς τσέπης μου μὲ τὸνα καὶ ἄλλο χέρι,
καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν Σύνοδον, μετὰ πολλῆς μανίας
ἐσφύριξαν τὸν Νάξιον καὶ τὸν τῆς Μεσσηνίας,
ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀρσένιον ἐσφύριξαν μὲ λύσαν
καὶ ὅσους ἄλλους, Περικλῆ, ἐν τῇ Συνόδῳ ἦσαν,
καὶ οὕτω πᾶς Χριστιανὸς μὲ αὐτὸ εὐχαριστήθη
καὶ ἡ πίστις ἐθριάμβευσε καὶ ἱκανοποιήθη,
καὶ οἱ ἄγγελοι ἐχόρευσαν ὁτὼν οὐρανῶν τὸ δῶμα
καὶ ἄρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ καὶ οὐδέτεροι ἀκόμα,
καὶ ὅσους ἄλλους θὰ εὕρῃ ὁ Δαμαλάς ὁτὸ μέλλον,
ἐὰν δὲν παύσῃ μελετῶν τὸ γένος τῶν ἀγγέλων.

Π.—Λοιπόν, μωρέ, ὁ Καλλιγᾶς Μητροπολίτης θάνατι;

Φ.— Δολογραφίαι, Περικλῆ, καὶ πονηραὶ πλεχτάναι,

ἀλλ' ἔμως ποῖος θὰ γενῇ κανένας ἐν γνωρίζῃ
καὶ παλαμῆδα ἤρχισε εἰς ὅλους νὰ μυρίζει.
Π.—Ἐγὼ τὸν Παῦλο Καλλιγᾶ θὰ ἔκανα γὰρ πίκρα.
Φ.—Ἐν τούτοις δίδουν, Περικλῆ, ὁτὴν Ἀλεξάνδρᾳ
καὶ μετρητὰ τῆς δίδονται καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω πόσον
καὶ χίλια δρᾶ φορέματα καὶ ἀσπρόρουχ' ἄλλα τίνα
μὰ πέρνει καὶ ὁ Διάδοχος τοῦ θρόνου, ὡς μανθάνω,
μισθὲν ἑκατομμύριο καὶ κατὰ παραπάνω,
διὰ νὰ κτίσῃ ἡγήγορα Παλάτι κόμην ἰλφῶ,
καὶ ἐγὼ εἰς τοῦτο σὺμφημι καὶ σὺ δύναμαι τί φῶ,
πλὴν καὶ ὁ μισθὸς τοῦ Ἀνακτοῦ νομίζω πῶς αὐτῶν
εἰς νέας δέ, ὡς λέγεται, ἔραχμάς θὰ τὴν λαμβάνῃ
καθόσον εἶναι δύσκολον νὰ ἐξοδεύῃ πλέον
ὡς δαπανήσας ἀρκετὰ εἰς τὸ Ἰωβιλαῖον,
καὶ τὰναγκαῖα τῆς ζωῆς ἀκρίβηναν ἐσχάτως
καὶ ἀπὸ περάτων ἐφθασαν ἐπαίται εἰς τὸ κράτος.
Ταῦτα ὀρίζουν προφανῶς τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ νόμοι
καὶ εἰς ὅλα ταῦτα συμφωνεῖ τοῦ καθενὸς ἡ γνώμη,
οὐδὲ κανένας ἀντιρρεῖ, οὐδὲ κινεῖ τοὺς ὤμους,
συμφώνως δέ, βρὲ Περικλῆ, πρὸς τοὺς κειμένους νόμους
χαρίζουν τώρα παμψηφεί μὲ τὰλλα χαρισμένα
καὶ δέκα φάσκελα γὰρ μὲ καὶ εἴκοσι γὰρ σένα,
καὶ ἂν θέλῃς τρέχα πάρε τα προτὸν νὰ σοὺ τὰ δώσω.
Π.—Μὲ δρᾶ ματσούκια σήμερα θὰ σὲ ξυλοφορτώσω.
Φ.—Κτύπα λοιπὸν ἀλύπητα...
Π.— Μὲ τοῦτο τὸ ματσούκι
ἀμέσως σὲ χειροτονῶ καὶ ἐγὼ Μητροπαλούκη.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μὲ ἄλλους λόγους Ἀγγελίας.

Εἰς ἕνα φύλλον τοῦ Ρωμηοῦ, καθὼς καθένας ξέρει,
ὀλίγους στίχους ἔγραφα περὶ τοῦ Χρυσόχρη,
πιστεύσας, ὡς μὴ ὄφειλε, τὰ στόματα τὰ λάλα,
ἀλλ' ἐπληροφορήθην μετὰ πολλῆς χαρᾶς
πῶς εἶναι τιμιώτατος ὑπάλληλος τὰ μάλα
καὶ οὐδὲ τὸν ἐσκανδάλισε ποτέ τοῦ ὁ παρᾶς.
Γι' αὐτό, ἂν καὶ δὲν ἤθελα πῶς νὰ τὸν λυπήσω,
ὅσα κακὰ τοῦ ἔφαλα τὰ πέρνω τώρα πῶσω.

Σταυρίδης ὁ Καθηγητὴς ἀγγέλλει πῶς ἐκδίδει
τὴν ἱστορίαν Πρωσικῶν καὶ Γαλλικῶν πολέμων,
ὅπου εἰκόνας ὁ καθείς πολλῶν μαχῶν θὰ ἴδῃ
καὶ θὰ διαβάσῃ ἐκθαμβος, ἐνθουσιῶν καὶ τρέμων.
Εἰς δύο τόμους προσεχῶς θὰ ἐδῇ τὸ βιβλίον,
ἐν ᾧ τὰ πάλαι πεπτωκὸς τῶν Γάλλων μεγαλεῖον.

Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὁτὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
ἐτὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
μὲ ἐξοδοχεῖον Εὐδὴ, — δρᾶ ὁτὸ λάδι, τρεῖς ὁτὸ ξύδι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἀνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμη.

Τυποὶ τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππεὸς τοῦ κλεινοῦ.